

<i>Sygn. akt</i>	<i>III AUa 852/16</i>
------------------	-----------------------

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **10 maja 2017 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Irena Mazurek
	Sędziowie:	SSA Małgorzata Moskwa del. SSO Bożena Błachowicz (spr)
	Protokolant	st.sekr.sądowy Elżbieta Stachowicz

po rozpoznaniu w dniu **10 maja 2017 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **E. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J.**

o przeniesienie odpowiedzialności za zaległości składkowe

na skutek apelacji wnioskodawczyni

od wyroku **Sądu Okręgowego w Rzeszowie**

z dnia **14 czerwca 2016 r.** sygn. akt **IV U 336/16**

I. **oddala apelację,**

II. **nie obciąża wnioskodawczyni kosztami zastępstwa procesowego organu rentowego w postępowaniu apelacyjnym.**

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 grudnia 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. powołując się na przepisy art. 108 § 1 i 116 § 1 i 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, oraz na przepisy art. 31 i 32 ustawy z dnia 13 października 1998 r. – o systemie ubezpieczeń społecznych stwierdził, że:

- 1) E. K.jako wiceprezes zarządu (...). jest odpowiedzialna za zobowiązania spółki z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za zatrudnionych pracowników w kwocie 30 239,67 zł. za okres od grudnia 2009 r. do grudnia 2011 r.
- 2) ponosi solidarną odpowiedzialność z pozostałymi członkami zarządu spółki tj. W. K.oraz ze spółką za zaległości wynikające z działalności (...). zgodnie z decyzją z dnia 28 grudnia 2015 r. nr 13/2015.

Od powyższej decyzji odwołanie złożyła E. K. zaskarżając ją w całości oraz wnosząc o jej uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ rentowy. Zaskarżonej decyzji wnioskodawczyni zarzuciła:

1. naruszenie przepisów art. 7, 77 i 80 Kodeksu postępowania administracyjnego w stopniu mającym wpływ na wynik wydanego rozstrzygnięcia- poprzez brak wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności faktycznych sprawy w konsekwencji czego naruszono przepisy prawa materialnego :

- art. 116 § 1 i 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 Ordynacja podatkowa w zw. z art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych- poprzez zastosowanie wyżej wymienionych przepisów do rozstrzygnięcia sprawy pomimo braku stwierdzenia istnienia wszystkich ustawowych przesłanek do orzeczenia o odpowiedzialności solidarnej członka zarządu spółki:

- art. 118 Ordynacji podatkowej w zw. z art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych- poprzez objęcie rozstrzygnięciem okresów co do których upłynął termin przedawnienia prawa do wydania decyzji o odpowiedzialności członka zarządu za zaległości publicznoprawne spółki.

W odpowiedzi organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania i podtrzymał stanowisko wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Wskazał, że (...)w D.wydał postanowienie w sprawie umorzenia postępowania egzekucyjnego prowadzonego przeciwko płatnikowi składek (...). i zawiadomił ZUS O/J.jako wierzyciela, że postępowanie egzekucyjne prowadzone wobec dłużnika okazało się bezskuteczne.

Natomiast odnosząc się do zarzutu przedawnienia prawa orzeczenia o odpowiedzialności członków zarządu spółki z o. o. z uwagi na fakt upływu 5 letniego okresu przedawnienia w stosunku do zaległości z grudnia 2009 roku organ wskazał, że początek biegu terminu o którym mowa w art. 118 § 1 Ordynacji podatkowej powiązано z datą powstania zaległości podatkowej w rozumieniu art. 51 § 1 Ordynacji podatkowej. Biegnie on od końca roku kalendarzowego w którym to zdarzenie miało miejsce i trwa nieprzerwanie aż do upływu 5 lat. Zatem w tym przypadku końcem terminu do wydania decyzji o odpowiedzialności osób trzecich będzie ostatni dzień grudnia roku po roku w którym powstała zaległość podatkowa. Oznacza to że choć nie można wydać decyzji po upływie tego terminu to można taka decyzje doręczyć już po upływie terminu przedawnienia.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie wyrokiem z dnia 14 czerwca 2016 r. oddalił odwołanie i nie obciąża wnioskodawczyni E. K. kosztami zastępstwa procesowego strony przeciwnej.-

Sąd ustalił, że (...)powstała w czerwcu 2007r. i przedmiotem jej działalności były usługi budowlane. W zarządzie spółki w spornym okresie 2009-2011 zasiadali W. K.jako Prezes Zarządu oraz E. K.jako Wiceprezes Zarządu. Jak wynika z rachunków zysków i start sporządzonych za poszczególne okresy, na koniec w 2009 r. spółka wykazywała zysk w wysokości 90 488, 01 złotych, na koniec 2010 r. spółka wykazywała stratę 139 463,85 zł. Natomiast na koniec 2011 r. spółka wykazywała zysk w wysokości 16 995,09 zł. Spółka zatrudniała pracowników i za okres od grudnia 2009 r. do grudnia 2011 r. na jej koncie jako płatniku składek powstały zaległości w opłacaniu należności wobec ZUS z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń

Pracowniczych jak również z tytułu odsetek na łączną kwotę 30 239,67 zł. Istnienie oraz wysokość powyższych zaległości nie było kwestionowane przez skarżącą.

(...)w D.prowadził postępowanie egzekucyjne wobec majątku (...), które umorzył postanowieniem z dnia 29 grudnia 2014 roku z uwagi na jego bezskuteczność.

W dniu 23.11.2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J.sporządził zawiadomienie o wszczęciu postępowania z urzędu w sprawie przeniesienia odpowiedzialności na E. K.jako wiceprezesa zarządu (...) za jej zobowiązania z tytułu składek na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. 4.12.2015r. organ rentowy zawiadomił E. K.o zakończeniu postępowania wyjaśniającego a następnie w dniu 28 grudnia 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J.Inspektorat w D.wydał decyzję będącą przedmiotem niniejszego postępowania.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zalegających zarówno w aktach organu rentowego, aktach niniejszej sprawy oraz aktach sprawy IV U 335/16 . Dokumenty te zostały sporządzone przez powołane do tego organy w przepisanej prawem formie, a żadna ze stron postępowania ich nie kwestionowała. Mając to na uwadze, Sąd uznał je za w pełni wiarygodne. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka W. K. gdyż są rzeczowe i logiczne. W korelacji z treścią zebranych w sprawie dokumentów, wiarygodność tych zeznań nie budzi wątpliwości.

Mając tak ustalony stan faktyczny oraz powołując się na art. 116 § 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa w zw. z art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych Sąd Okręgowy uznał odwołanie za bezzasadne. Stwierdził, że Spółka nie wywiązała się z obowiązku płatnika tj. nie uiściła składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy oraz Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Z informacji w rejestrze KRS wynika również, iż odwołująca się w czasie, w którym powstały zaległości wobec ZUS za okres wskazany w zaskarżonej decyzji, tj. od 2009 r. do 2011 r., pełniła obowiązki wiceprezesa spółki (...), a postępowanie egzekucyjne prowadzone przez (...)w D.zostało umorzone z uwagi na jego bezskuteczność albowiem nie przyniosło zaspokojenia wierzytelności organu rentowego. Sąd stwierdził także, że odwołująca, pomimo ciężącego na niej w tym zakresie obowiązku, nie udowodniła okoliczności, które uzasadniałyby zwolnienie z odpowiedzialności za zaległe należności płatnika. Nie wykazała bowiem, że we właściwym czasie zgłosiła wniosek o ogłoszenie upadłości, albo, że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło bez jej winy. Okoliczność że wnioskodawczyni nie interesowała się sprawami spółki oraz nie zajmowała się jej prowadzeniem pod względem branżowym nie zwalnia jej z odpowiedzialności. Argumentacja odwołującej, że nie orientowała się w sprawach spółki oraz, że miała nadzieje na wyjście spółki z tarapatów finansowych nie jest obiektywną i racjonalną przesłanką braku winy.

Odwołująca nie wskazała, że spółka posiada majątek z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości spółki w znacznej części.

Wobec powyższego w ocenie Sądu, w toku postępowania odwołująca w żaden sposób nie udowodniła okoliczności egzoneracyjnych wyraźnie wskazanych przez ustawodawcę w art. 116 Ordynacji podatkowej. Stąd też Sąd Okręgowy uznał, iż w przedmiotowej sprawie zaszyły pozytywne przesłanki obciążenia odpowiedzialnością solidarną wiceprezesa zarządu spółki(...) E. K.za zaległe składki na ubezpieczenia społeczne za okresy określone w zaskarżonej decyzji.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia przez organ rentowy przepisu art. 118 ustawy Ordynacja podatkowa Sąd wskazał, iż jest on całkowicie chybiony, bowiem zaskarżona decyzja została wydana przed upływem 5 lat od końca roku kalendarzowego w którym powstała zaległość z tytułu nieopłacenia składek na ubezpieczenie społeczne pracowników, tj. do 31 grudnia 2015 roku. Bez znaczenia pozostaje natomiast fakt samego doręczenia decyzji już po tym terminie, ponieważ wydanie decyzji o której mowa w art. 118 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa nie obejmuje obowiązku jej doręczenia (por wyrok SN z dnia: 16 listopada 2009 r., II UK 111/09 oraz postanowienie SN z dnia 3 lutego 2012 r., II UK 263/11)

Mając powyższe na uwadze, Sąd w pkt. I oddalił w całości odwołanie E. K. na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. jako nieuzasadnione.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. argumentując, że w niniejszej sprawie mamy do czynienia ze „szczególnie uzasadnionym wypadkiem”. Spór dotyczy odpowiedzialności członka zarządu za zobowiązania spółki. Sąd oddalił odwołanie utrzymując w mocy decyzję organu rentowego ustalającą odpowiedzialność odwołującej za zobowiązania spółki w kwocie 30 239,67 zł. z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za zatrudnionych pracowników. Zobowiązania te dotyczą dość odległego okresu od grudnia 2009 roku do grudnia 2011 roku. W sprawie wnioskodawczyni przejawiała silne subiektywne przekonanie o zasadności odwołania powołując się na rzeczywiste niepełnienie funkcji członka zarządu oraz błędne przekonanie co do bezskuteczności wnoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości. Sąd orzekając o kosztach wziął pod uwagę pewną nieporadność odwołującej jako członka zarządu, wysokość zobowiązania oraz jej subiektywne przekonanie o zasadności odwołania. I choć powyższe pozostaje bez wpływu na merytoryczne rozpoznanie niniejszej sprawy to w poczuciu sprawiedliwości sądu przesądza o zasadności zastosowania art. 102 k.p.c. i odstąpienia od obciążania skarżącej kosztami zastępstwa procesowego strony przeciwnej.

Apelację od tego wyroku złożyła E. K. zarzucając:

- naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez naruszenie zasady wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego oraz przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów , w szczególności poprzez ocenę materiału dowodowego sprzeczną z dokumentacją przedłożoną w sprawie, a szczególnie pominięcie oświadczenia wnioskodawczyni z dnia 13 sierpnia 2010r. o rezygnacji z funkcji wiceprezesa Zarządu,

- naruszenie przepisów prawa materialnego , tj;

art. 116 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. ordynacja podatkowa w zw. z art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez nieprawidłowe zastosowanie przejawiające się w przyjęciu, że ubezpieczona ponosi odpowiedzialność za niezłożenie wniosku o ogłoszenie upadłości w odpowiednim terminie ;

art. 116 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. ordynacja podatkowa w zw. z art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez orzeczenie o odpowiedzialności solidarnej pomimo, że w czasie, gdy wnioskodawczyni nie była już w zarządzie Spółki niezłożenie wniosku o upadłość nastąpiło bez jej winy;

art. 116 § 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. ordynacja podatkowa w zw. z art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez błędną wykładnię przejawiającą się w przyjęciu, że ubezpieczona pełniła o bowiązki członka zarządu, podczas gdy ubezpieczona nie może ponosić odpowiedzialności za zobowiązania z tytułu nieuiszczonych składek za okres, w którym nie pełniła faktycznie obowiązków członka zarządu.

Wskazując na powyższe podstawy apelacji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie decyzji z dnia 28 grudnia 2015r. i zasądzenie na rzecz ubezpieczanej kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych odpowiadając na apelację wniósł o jej oddalenie i przyznanie wynagrodzenia w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje :

Apelacja jest bezzasadna i podlega oddaleniu, albowiem prezentowane w niej zarzuty nie znalazły potwierdzenia w materiale sprawy.

Prawidłowa wykładnia prawa materialnego wymaga uprzednio poprawnego ustalenia okoliczności faktycznych. Sąd też w pierwszej kolejności należy ocenić zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez naruszenie zasady wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego oraz przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów, w szczególności poprzez ocenę materiału dowodowego sprzeczną z dokumentacją przedłożoną w sprawie, a szczególnie pominięcie oświadczenia wnioskodawczyni z dnia 13 sierpnia 2010r. o rezygnacji z funkcji wiceprezesa zarządu spółki(...).

Zgodnie z powołanym wyżej przepisem art. 233 § 1 k.p.c. wiarygodność i moc dowodów Sąd ocenia według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawało się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej, albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona /vide SN w wyroku z dnia 27.09.2002r., II CKN 817/00, LEX nr 56906/. Zaakcentować jednocześnie trzeba, że zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów może polegać tylko na podważeniu podstaw tej oceny ze wykazaniem, że jest ona rażąco wadliwa lub oczywiście błędna /wyrok SN z dnia 15 kwietnia 2004r., sygn. akt IV CK 274/03, LEX nr 164852/. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd przepisu art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, jedynie bowiem to może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. /vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 7 czerwca 2006r., sygn. akt I ACa 1407/05, LEX nr 278415). Na płaszczyźnie procesowej skuteczność zarzutu dokonania przez Sąd I instancji błędnych ustaleń faktycznych uzależniona jest od wykazania, iż Sąd ten wadliwie ocenił zgromadzony w sprawie materiał, a tym samym naruszył art. 233 § 1 k.p.c. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej, niż przyjął sąd, wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (wyr. SA w Poznaniu z 21.3.2008 r. I ACa 953/07).

Skarżący wskazuje w apelacji na pominięcie przez Sąd Okręgowy oświadczenia wnioskodawczyni z dnia 13 sierpnia 2010 r. o rezygnacji z funkcji wiceprezesa zarządu. Tymczasem taki dowód nie został przez stronę odwołującą złożony w postępowaniu. Wnioskodawczyni nie powoływała się na ten dokument w postępowaniu przed organem rentowym, ani nie wspominała o nim w odwołaniu, jak również nie przedłożyła go w toku postępowania sądowego, ani też nie załączyła do apelacji. Zarzut, że nie został oceniony, jest więc zupełnie bezpodstawny.

Na gruncie zaprezentowanych wyżej rozważań stwierdzić trzeba, że wnioskodawczyni, wskazując w apelacji na naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., nie wykazała niespójności w ocenie zebranego w sprawie materiału, jak też nie wykazała uchybień polegających na wnioskowaniu w sposób niekorrespondujący z zasadami logiki, czy doświadczenia życiowego. Z tych powodów postawiony zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc nie mógł odnieść postulowanego skutku.

Dotychczasowe rozważania świadczą, że ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji są miarodajne w procesie subsumpcji i Sąd Apelacyjny podzielił je w całości. Oznacza to, że pozostaje rozważyć zarzuty oparte na materialnoprawnych podstawach.

Spór w niniejszej sprawie sprowadza się do tego, czy organ rentowy w zaskarżonej decyzji zasadnie stwierdził, że E. K.jako wiceprezes zarządu (...) w okresie objętym decyzją (od grudnia 2009r. do grudnia 2011r.) jest odpowiedzialna solidarnie z W. K.prezesem zarządu oraz (...)za zobowiązania Spółki z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za zatrudnionych pracowników

Odpowiedzialność członka zarządu spółki z o.o. jest odpowiedzialnością osoby trzeciej, o której mowa w rozdz. 15 Ordynacji podatkowej. Zgodnie z art. 116 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa, do którego odsyła regulacja art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, za zaległości podatkowe

spółki z ograniczoną odpowiedzialnością odpowiadają solidarnie całym swoim majątkiem członkowie jej zarządu, jeżeli egzekucja z majątku spółki okazała się w całości lub w części bezskuteczna, a członek zarządu nie wykazał, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie zapobiegające ogłoszeniu upadłości (postępowanie układowe) albo niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości lub niewszczęcie postępowania zapobiegającego ogłoszeniu upadłości (postępowania układowego) nastąpiło bez jego winy; nie wskazuje mienia spółki, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości podatkowych spółki w znacznej części. Z kolei § 2 analizowanego przepisu precyzuje, iż odpowiedzialność członków zarządu, wymieniona powyżej, obejmuje zaległości podatkowe z tytułu zobowiązań, które powstały w czasie pełnienia przez nich obowiązków członka zarządu. Treść powołanego przepisu ma kardynalne znaczenie w sprawie, gdyż w tej normie skarżąca upatruje źródeł wadliwej wykładni prawa materialnego. Kwestia zadłużenia (...)z tytułu nieopłaconych składek za okres od grudnia 2009r. do grudnia 2011r. oraz bezskuteczności egzekucji jest bezsporna i znajduje potwierdzenie w materiale sprawy. Istota odwołania oraz apelacji opiera się na założeniu, że E. K.po pierwsze nie wykonywała faktycznie nadzoru nad sprawami spółki (piastowała biernie powierzoną jej funkcję), a ponadto złożyła w sierpniu 2010r. oświadczenie o rezygnacji z funkcji wiceprezesa zarządu, a zatem nie istnieją podstawy do przypisania jej odpowiedzialności. Te zarzuty nie stanowią jednak usprawiedliwionych podstaw do jakiegokolwiek ingerencji w stosunku do przyjętej przez sąd pierwszej instancji wykładni prawa materialnego. Już wcześniej wykazano, iż dokument w postaci oświadczenia o rezygnacji z funkcji wiceprezesa zarządu nie został w postępowaniu przedstawiony. Skarżąca nie udowodniła też w żaden inny sposób, że jej mandat członka zarządu wygasł zgodnie z przepisami określonymi w kodeksie spółek handlowych. Ponadto z odpisu Krajowego Rejestru Sądowego Nr (...) (zalegającego w aktach ZUS) wynika, iż wnioskodawczyni pozostawała w składzie zarządu (...)w okresie objętym zaskarżoną decyzją, a zmiana nastąpiła dopiero 12 lutego 2016r.

Objęcie stanowiska wiceprezesa zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością jest dobrowolne i wiąże się z ryzykiem prowadzonej działalności gospodarczej. Konsekwencje przyjęcia na siebie obowiązków członka zarządu implikują określone skutki, a odpowiedzialność wynika z samego faktu bycia członkiem zarządu od chwili powołania do zarządu do czasu skutecznego wygaśnięcia mandatu. Z racji statusu członkowi zarządu spółki kapitałowej należy przypisać miarę podwyższonej staranności, co wynika jednoznacznie z art. 293 § 2 kodeksu spółek handlowych. Brzmienie przywołanego przepisu upoważnia do twierdzenia, że nie wyłącza odpowiedzialności członka zarządu niezajomość stanu finansów spółki (por. wyrok SN z 19.2.2008 r., II UK 100/07, OSNP Nr 9-10/2009, poz. 127), czy też subiektywna ocena sytuacji majątkowej spółki, a w szczególności nadzieja na przyszłe wpływy i zyski (por. wyrok SN z 10.2.2011 r., II UK 265/10, Legalis).

Subiektywne przekonanie członka zarządu, że mimo niepłacenia długów spółce uda się jeszcze poprawić kondycję, a więc przekonanie, że niespłacanie długów jest spowodowane przejściowymi trudnościami, nie ma znaczenia dla oceny przesłanki egzoneracyjnej członka zarządu od odpowiedzialności. To bowiem na zarządzie spoczywa obowiązek monitorowania spraw spółki i oceny, czy dochodzi do krótkotrwałego wstrzymania płacenia długów na skutek przejściowych trudności, czy też dochodzi do zaprzestania płacenia długów w sposób trwały. Brak winy w niezgłoszeniu wniosku o upadłość nie może polegać na samej nadziei na wpływy i zyski. Nie może też wynikać z przekonania o bezprzedmiotowości postępowania upadłościowego i skoro nie ma środków na jego pokrycie, to takiego wniosku nie należy składać. Takie nieodpowiedzialne podejście osób zarządzających spółką kapitałową naraża wierzycieli, którymi w tym przypadku jest nie tylko organ ubezpieczeń społecznych, ale przede wszystkim ubezpieczeni, za których spółka nie zapłaciła należnych składek na składkowe okresy ubezpieczenia społecznego. Nieprofesjonalne zarządzanie spółką przekłada się na życiowe interesy i uprawnienia ubezpieczonych, którzy ubiegają się o świadczenia z ubezpieczenia społecznego z uwzględnieniem składek nieuregulowanych przez płatnika.

Reasumując : z materiału sprawy wynika, że wnioskodawczyni pozostając w spornym okresie wiceprezesem zarządu (...)w G.nie zgłosiła wniosku o ogłoszenie upadłości Spółki, nie wykazała, że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło bez jej winy, ani też nie wskazuje mienia Spółki, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości składkowych w znacznej części. Skarżąca nie wykazała zatem żadnej z przesłanek egzoneracyjnych wymienionych w art. 116 § 1 pkt 1 oraz pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa. Konsekwencją

powyższego jest stwierdzenie, że sąd pierwszej instancji prawidłowo zastosował przepisy prawa procesowego oraz materialnego i wydał zgodny z prawem wyrok.

Z tych wszystkich względów faktycznych i prawnych apelacja podlega oddaleniu z mocy art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania strony pozwanej w postępowaniu apelacyjnym orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. Przepis ten, stanowiący wyjątek od wyrażonej w art. 98 § 1 k.p.c. zasady odpowiedzialności za wynik procesu, powinien być stosowany wyjątkowo, zwłaszcza w postępowaniu drugoinstancyjnym. W każdym jednak przypadku i na każdym etapie postępowania wymaga indywidualnego podejścia. Wspomniany art. 102 k.p.c. nie konkretyzuje pojęcia „wypadków szczególnie uzasadnionych”, dlatego ustalenie, czy w sprawie zachodzi taki wypadek, zależy od oceny sądu i wymaga rozważenia całokształtu okoliczności sprawy łączących się z charakterem żądania poddanego pod osąd, przy uwzględnieniu zasad współżycia społecznego (vide m.in. postanowienie SN- Izba Cywilna z dnia 17.04.2013 r., V CZ 107/12).

Stosując w postępowaniu apelacyjnym zasadę słuszności wyrażoną w przepisie art. 102 k.p.c. Sąd wziął pod uwagę charakter sprawy, a przede wszystkim fakt, iż wobec wydania i uprawomocnienia się zaskarżonej decyzji po stronie wnioskodawczyni powstanie obowiązek uiszczenia zaległych składek, co niewątpliwie stanowić będzie konieczność poniesienia związanych z tym znacznego rozmiaru kosztów. Należy także, podobnie jak Sąd Okręgowy, zauważyć, że w sprawie wnioskodawczyni przejawiała silne subiektywne przekonanie o zasadności odwołania powołując się na niepełnienie funkcji członka zarządu oraz błędne przekonanie co do bezskuteczności wnoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości. Wszystko to przesądziło o zasadności zastosowania art. 102 k.p.c. i odstąpieniu od obciążania skarżącej kosztami zastępstwa procesowego organu rentowego w postępowaniu apelacyjnym.